

Bílé Karpaty

17.7.-20.7. 2001

Po velice úspěšné akci Expedice Amundsen 2001 jsme se rozhodli, že uděláme akci další. Věděli jsme kdo půjde, ale postupem času jsme se 6.7. sešli v konečném počtu pouho pouhých 3 lidí a upřesnili si termín; o půlnoci z úterý 17.7. na středu 18.7. vyrážíme do Bílých Karpat! O všem ale rozhoduje příroda, takže od úterního odpoledne lilo jako z konve a z našeho plánu po bojové poradě, ale hlavně díky mé starostlivé mamce, sešlo. Nakonec ale:

17.7. 2001 – Úterý

V 5:30 nás mamka odvezla autem do ÚO na vlak. Naše cesta tedy započala velice nešťastně, ale nakonec jsme v 6:14 vyjeli vlakem přes Č. Třebovou, Svitavy, Brno, Veselí nad Moravou až do Javorníku nad Veličkou. Už po cestě se začínala obloha mračit, ale pršet začalo až když jsme dojížděli do „zastávky Javorník nad Veličkou“. Šlo o to, že sme jeli jenom my tři v jednom vagónu motoráčku a vystoupili v místě, kde stál polorozpadlý betonový přístřešek a trať vedla dál jakoby do propasti. Tak tady jsme někdy před 10. hodinou vystoupili, vybalili pláštěnky a po zelené vyrazili do Javorníku (řada pěkných zachovalých lidových staveb) a dál asfaltovou cestou Filipovským údolím k chatě Megovce. Zastavili sme a Mirča se začal převlíkat, protože byl jen v kraťasech a triku a narozdíl od nás, teple oblečených, pěkně kosil. Jen sme zalezli pod přístřešek, přišel lesák, kterej si hrál na vojenského důstojníka, a seřval nás, že to je soukromý pozemek, ať vypadneme. Měli sme snahu mu něco vysvětlit, ale nedalo se, nakonec nás tam stejně nechal. Bylo mi to trapný, protože měl třeba pravdu, i když nikde cedule soukromého pozemku nebyla, tak sem rozhodl, že se dojdem slušně omluvit. To už byl ale velkej kamarád a co blázníme kam deme v tomhle počasí, a že se musíme pořádně zahřát. Než sme stačili něco namítnout už sme v sobě měli dvě slivovice a třetí sme málem nezabránili. Poděkovali sme nabídnutý přístřešek a vyrazili s funěním do strmého kopce přes Kubíkův vrch a Dibrovův pomník. Cestou sme šli přes několik udržovaných a zřejmě nádherných horských luk, ale díky husté mlze a dešti sme si je s viditelností 50ti metrů nemohli vychutnat, tak jako za slunečného počasí. Zato sme si vychutnávali čvachtání našich bot, v nichž se vytvořily izolované malé vodní nádrže. Přehodili sme výhybku na červenou značku a pokračovali na Velkou Javořinu, nejvyšší vrchol české i slovenské strany Bílých Karpat(970 m n.m.). U pomníku sme udělali vrcholové foto samospouští a hledali Holubyho chatu.

Pak sem ji uviděli, asi 50 metrů od nás. Původní nadšení se změnilo v údiv, když jsme zjistili, že se jedná a mohutný vysílač, který musí být viditelný za normálního počasí ze vzdálenosti několik desítek kilometrů. Po objevení pravé Holubyho chaty jsme zjistili, že v pondělí a úterý je zavřeno. Převlíkli jsme se, odpočali si a po zelené jsme přes Těžký vrch sešli do Strání-Květné. Po optání se na nějaké ubytování ve stodole na seně nám jedna bodrá stařenka odpověděla, že stodoly tu žádné nejsou, protože si je sousedé navzájem povypalovali. Nakonec jsme sehnali a po delším smlouvání i přijali spaní v hospodě za 200,- Kč/noc za dvě postele pro tři lidi s tím, že já se vyspím na zemi. Osprchovali jsme se, dali si vysušit boty, koukli na zprávy, pokecali o počasí a plánech na další dny a po 23:00 šli po ujití nějakých 22,5 km spát.

18.7. 2001 – Středa

Vstali jsme v 7:00 a po snídani (polívka udělaná na plynovém vařiči v pokoji na podlaze) jsme v 8:45 vyrazili. Šli jsme po zelené rezervaci Nová hora, kde jsme obdivovali nádherný bukový porosty, na který u nás nejsme zvyklí a potkali nějaký nadšence, kteří v tom včerejším počasí nocovali ve stanu. Po protnutí silnice vedoucí do všem dobře známé Pančavy se nám poštěstilo za nějakých 9 km vidět Velkou Javořinu v celé své kráse i s tím krajinu hyzdícím vysílačem. Než jsme se vyšplhali na Velký Lopeník (911 m n.m.), tak jsme se pěkně zapotili. Okamžitě jsme dali svačinu, převlíkli se, protože slunce pražilo fest a udělali první zápis do vrcholové knížky. Po 1,5 hodině odpočinku jsme šli na Mikulčin vrch, kde je velké rekreační středisko a dál k chatě Valmont, kde mají mimochodem strašně hnusný pivo. Tady jsme se pokochali pohledem na vzdálené a špičaté Beskydy, které se nám nepodařilo poznat a musel nám je pojmenovat jeden zdejší usedlík, vyžebrali z kuchyně pitnou vodu a šli dále po žluté přes Starý Hrozenkov, Boky a Žitkovou až „Na Koncích“. Opět jsme celou cestu potkávali bukové lesy, jejichž krásy sem se nemohl nabažít. Po cestě jsme potkali další táborníky, kteří byli promoklí ještě víc než my a řekli nám, kde najdeme pramen. Přímo u cesty jsme před 20:00 byvakovali u cedula varující, že se nacházíme u hranic. Po večeri a doplnění pitné vody jsme ve 23:00 šli spát. Někdy kolem 2:00 ráno začalo pršet a ve 3:30 se přidala i bouřka. Ještě jsme byli rádi, že jsme batohy schovali pod celtu na stůl a lavičky nacházející se vedle našeho „tábořiště“. Ušli jsme asi 31 km.

19.7. 2001 – Čtvrtek

Vstali jsme až v 9:45, když ustal déšť. Po snídani, kdy jsme uvařili na vařiči gulášovou polévku s 6ti buřty (víc buřtů než vody) a sbalení se jsme ve 12:15 vyrazili i se zbylou polívkou v kotlíku dál po červené na Javorník (782,5 m n.m.), kde jsme se naposledy (po čtvrté) zapsali do „vrcholové knížky“. Přes Plánany jsme došli do Svatýho Štěpána, kde jsme nakoupili a poslali Honzoj, kterej měl jet původně s náma, pohled. Taky jsme se tu pod střechem krámku schovali asi na půl hodiny přes deštěm. Chvilí jsme šli po silnici, dokud jsme se neschovali před deštěm ve vlakové zastávce. Pak jsme opět po silnici pokračovali na přechod do Slovenské republiky v Bylnici. Před přechodem se k nám připojil pes, asi dostal chuť na náš gulášek, ale nic nedostal, potvora. Já prošel hranice v pohodě, Radek taky, ale Mirča s sebou měl neplatnej pas. Naštěstí to jeho podpis na správném místě v jeho pasu vyřešil a my mohli v klidu přejít, já i s razítkem, který sem si na celníkovi do pasu vyprosil. Naše červená se v území nikoho stácela a vedla střídavě po české a slovenské straně hranic, takže jsme ještě pro *sichr* skočili i na slovenskou celnici, kde nás pomalu seřvali jako nějaký malý haranty (i když na nás koukali do „kopce“), co si to dovolujeme a proč si z nich děláme prdel. Takhle to dopadá, když chce člověk mít klidný svědomí a nechce být považován později za pašeráka. Konečně jsme se teda v pořádku dostali i s kotlíkem a gulášovkou za nějaký hranice a po červené a silnici až do Sidonie, kde nás zase zastihl déšť. Bylo 18:50 a nám se nechtělo dál, tak jsme se zastavili a navečeřeli na lavičce před krámkem. Naštěstí už bylo po zavíračce, tak jsme tam nikoho nepohoršovali ohříváním polůvky na plynovém vařiči. Je teda pravda, že tam pár lidí prošlo, ale nikomu to zjevně nevadilo, dokonce se nám podařilo vyškemrat od jedné okolojdoucí osoby pitnou vodu z její studny na zahradě. Kecalí jsme a sledovali bouřku, během kteréj lítali oblohou fakt hodně superblesky až někdy do 0:30, kdy jsme se přestěhovali do přístřešku na vykládání potravin z důvodu, že naše dosavadní přístřeší pod střechem začalo být málo kryté a

začínali nás bombardovat dešťové kapky. Ve stávajícím oblečení sme šli po ujití nějakých těch 15,5 km spát na karimatky.

20.7. 2001 – Pátek

Po probuzení ve 3:15 sme si udělali teplej čaj a přesunuli se na lavičku, abychom nebyli pod přístřeškem až přivezou teplé pečivo, ne které sme se těšili. Přivezli ho až po 6:00 a už bylo stejně studený, takže sme počkali do 7:00 až otevřeli prodejnu, nakoupili jsme, nasnídali se a v 7:30 vyrazili dále po červené na Brezovou, kde sme se poobdivovali venkovnímu (jak jinak) amfiteátru a malé ale pěkné kapličky. Snad poprvé jsme měli možnost se pokochat i nádherným sečeným horským lukám s ojedinělými solitéry. Během cesty na Kosák jsme obdivovali slovenská Vršatská bradla, nádherné to skalní útvary i z té dálky, co jsme se koukali. Sami jsme se těšili na Okršlisko, které podle mapy má být po cestě. Asi i bylo, ale víc v lese než sme čekali, takže jsme samozřejmě minuli bez povšimnutí. Pak jsme pokračovali za stoupajícího vedra dál přes Kaňúra a Nedašovu lhotu až na Požár (791,6 m n.m.), kde sme pocítili kritický nedostatek pitné tekutiny, vody. Po zelené sme se přibližovali ke Študlovu, kde se nám po cestě ve 13:30 podařilo narazit na potůček, kde jsme udělali dobře, umyli si nohy a vzali sandály. Ve Študlově sme si konečně nakoupili pití a sešli do Valašských příkazů na vlakovou stanici. Jedná se o zděný přístřešek, kde na jednom sloupu visel jízdní řád dokud ho někdo skoro celý nestrhl. Pouze jsme odtušili, že vlaky odsud jedou buď ve směru Horní Lideč nebo Valašské Klobouky. Rezignovaně jsme si sedli (Co nám taky po ujití 23 km zbývalo?) a čekali až pojede nějaký vlak, který „na znamení“ zastaví. Asi sme měli hodně velký štěstí, protože první jel ani ne za půl hodiny ve 14:50 (jestli teda neměl sekeru), vběhl sem na koleje a brzdy už skřípěly. Slušně sme pozdravili a zeptali se, kterým směrem asi tak přibližně jede a kudy to máme lepší do České Třebové. Naštěstí od nás to pan průvodčí věděl a zadarmo (prej by nám stejně nestihl ani vypsát jízdenku) nás svezli do Horní Lidče. Tady sme si koupili lístky jízdenky až do Žamberka a po chvíli čekání na vlak sme vyjeli. Asi po 10 minutách jízdy se, v této době již ze zatažené oblohy, spustili na zem první kapky deště, pak větší a nakonec to vyvrcholilo kroupami a bouřkou. Jeli sme přes Vsetín, do Valašského Meziříčí, kde sme přesedli na vlak do Hranic na Moravě. Tady sme 40 minut čekali na zpožděnej vlak do Přerova, kde našich 40 minut bylo naštěstí nejmenší zpoždění, které momentálně na tabuli bylo. V Přerově nám ujel spoj, tak sme se najedli, převlíkli a čekali na 25 minut zpožděnej vlak do Olomouce, kde sme stihli zpožděnej rychlík do Č.Třebové, tam přesedli na zpožděný vlak do Ústí nad Orlicí, kde sme málem zaspali a nevystoupili nebýt Radka, kterej nás nevybíravým způsobem vzbudil. Prej sem se mu za to odměnil pěkně nasraným pohledem ve stylu „Co mě budíš, ty hajzle!“ V Ústí nad Orlicí sme stihli zpožděnej „Waršavák“ do Letohradu, kde čekal „motoráček“ až k nám domů do Žamberka, kde jsme byli ve 22:00.

22.7. 2001 – Neděle

Výpravu sme ukončili již klasicky tím, že sem navečer zašel za Radkem a s ním k Mirčoj a dál ke Kancoj. Samozřejmě přišel i Aleš a Jarouš, takže sme probrali Bílý Karpaty, udělali závěrečnou fotku s Pepou za výčepem a šli domů.

Sepsal Papr